

[Arbejdsministeren]

er der jo ikke noget at sige til. Kommunerne skal jo nu ind i en byrdefordelingsforhandling med staten, og det er klart, at det jo også er et forhandlingsspørgsmål.

Jeg vil dog gerne gentage én ting. Da vi for kun 4 år siden gik fra 12 måneder til 6 måneder, også i en meget anstrengt beskæftigelsessituation, var der ikke én eneste kommune i landet, der hævdede, at de havde fået i hundredvis af millioner af kroner i besparelse ved, at man gjorde det dengang. Da hævdede kommunerne ikke, at de skulle have nedsat bloktilskuddene med henvisning til, at vi nu havde forbedret medlemstiden i ordningen. Derfor kan det måske virke lidt overraskende, at nu, hvor vi blot tilbagefører ordningen til, hvad den var for 4 år siden, er der pludselig tale om vældige merudgifter.

Jeg tror, man overvurderer merudgifterne, men jeg vil selvfølgelig ikke bestride, at der er merudgifter. Det, jeg imidlertid vil sige både til fru Lilli Gyldenkilde og til fru Grethe Fenger Møller, og som jeg synes det er meget vigtigt at få sagt til folketinget, er, at vi vil lægge vægt på i de kommende 2-3 måneder sammen med kommunerne at finde frem til egnede beskæftigelsesinitiativer, der kan sættes i gang ud over det, kommunerne har i gang i øjeblikket. Vi vil give kommunerne en mulighed for også med støtte fra staten, hvis vi ellers kan finde den rigtige form, virkelig at sætte noget aktivt i gang fremfor kun at bruge store udgifter til passiv hjælp henholdsvis over bistandsloven og arbejdsløshedsloven. Og det må da for os alle være hovedsagen; det er i hvert fald hovedsagen for regeringen.

Så skal jeg sige til hr. Lawaetz, at hr. Lawaetz har desværre taget fejl af forslaget. Jeg vil gerne sige det til hr. Lawaetz' og til fremskridtspartiets overvejelse, at dette forslag er et absolut positivt og fornuftigt gennemtænkt og afbalanceret forslag, og da hr. Lawaetz jo altid stemmer imod den slags forslag, synes jeg, han også kan gøre det med god samvittighed i dag.

Der er jo i hvert fald ikke megen sammenhæng i, set ud fra mit synspunkt, at man for få dage siden foreslog i folketinget, og som vi havde en langvarig debat om, at man skulle nedlægge dagpengesystem og forsikrings-system, nedlægge efterlønnen, udleje de arbejdsløse hver morgen kl. 7 og ordne de sociale problemer på den måde, og så i dag

stemme ja til et lovforslag, der betyder regulering af dagpengene i overensstemmelse med prisudvikling og lønudvikling og sikrer en egentlig feriedagpengeordning på arbejdsmarkedet.

Jeg skal slutte med at gøre en enkelt bemærkning til fru Lilli Gyldenkilde og hr. Kurt Hansen. Hr. Kurt Hansen var sin vane tro den, der svang sig højest op. Jeg vil bare citere et enkelt udtryk: dette forslag, sagde hr. Kurt Hansen, var klassekamp vendt ikke mindst mod arbejderklassens unge. Er det ikke lidt overraskende for hr. Kurt Hansen, at et enigt repræsentantskab i Arbejdsløhedskassernes Samvirke, de faglige organisationer, som selv er valgt til at have og har haft med disse spørgsmål at gøre, er gået ind for forslaget, og at Landsorganisationen og de store faglige organisationer også har gjort det? Er det så ikke lidt unuanceret at tale om klassekamp vendt mod arbejderklassens unge? Man kan være enig eller uenig i forslaget, men jeg synes, den form for argumentation ingen steder hører hjemme.

Hr. Kurt Hansen siger, at nu sender vi ungdommen tilbage til gadehjørnerne. Det gør vi jo ikke, hr. Kurt Hansen. Det, vi taler om her, er, om hjælpen skal komme via arbejdsløshedsdagpenge eller via bistandsloven i en kort overgangsperiode. Det, der vel må være hovedsagen, må være at sætte de unge i gang med noget aktivt, og det er i den retning, regeringen vil arbejde. Jeg kan ikke se, at den anden argumentation har meget på sig.

Må jeg til slut takke de partier, som støtter forslaget, og som vil sikre dets vedtagelse.

Lawaetz (FP):

Det er jo åbenbart en vane, at ligegyldigt hvad fremskridtspartiet stemmer for, er det forkert. Når man klart og tydeligt gør rede for, at man mener, der er et par småplusser mere, end der er minusser, og stemmer for det, så er det også forkert. Men der er én væsentlig forskel på arbejdsministerens lovforslag nr. L 42 og vort forslag om § 75. § 75 har det sigte at få alle i arbejde, og det vil jeg ikke just sige at lovforslag nr. L 42 kommer til at medvirke til, hvis vi endelig skal til at diskutere det.

Her går en meget stor del af loven ud på at bedre forholdene for de arbejdsløse, og